

Ավետիք Իսահակյան

Յորենի ծրփուն արտերի եզրին

Յորենի ծրփուն արտերի եզրին

Կանգնել խորհում եմ սրտիս մեջ լռին. –

Մի՞թե դու չէիր, հայրենի՛ք իմ հեգ,

Որ տայգաներից, մթին յուրդերից,

Հորդացող – եկող ելուզակների

Բյուր նիզակ ու տեգ

Սրտիդ մեջ մխաված՝ ընկել էիր խեղճ

Քառուղու վրա բախվող ազգերի,

Դաժան դարերի մղձավանջի մեջ,

Սմբակների տակ խոլ նժույգների.

Եվ սրում էին ճիշով խնդագին

Անզղներն իրենց կտուցները վես

Քո արևակեզ ժայռերի վրա՝

Հոշոտելու քեզ ...

Եվ սակայն հիմա

Դու նորից ծաղկել, ցնծում ես նորից,

Ելնում է ծուխը խրճիթներից հին,

Ուր մայրըս անուշ օրորել է ինձ,

Իմաստավորել մանուկ իմ հոգին

Քո հզոր լեզվով, երկի՛ր կաթոգին:

Այնքա՛ն ժամանակ, որ պիտի հերկե

Սևահողըդ հին՝ քո կտրիճ որդին,

Եվ գուսանրդ վառ՝ սերրդ պիտ երգե,
Դու պիտի ծաղկի՛ս, երկի՛ր հայրական,
Քո ոգով, ոճով և բարձրագլուխ,
Դու պիտի հնչե՛ս, հնչես հաղթական,
Իմ հին հայ լեզու՝ քա՛ղցր ու սրտաբուխ:

1929

Լենինական